

Lad mig læse fra et brev, som jeg lige har modtaget, som forklarer om Joshuas indbydelse og hans trofaste opfølgning:

»Med få minutters mellemrum løb [Joshua] ud til porten for at se, om de kom. Han sagde, at han vidste, at de ville [komme].

Aftenen skred frem, og Joshuas ven kom ikke, men Joshua gav ikke op. Han tjekkede trofast hoveddøren med nogle minutters mellemrum. Det var tid til at lægge tingene væk, da Joshua begyndte at hoppe op og ned og sige: »De er kommet! De er kommet!« Jeg kiggede op og så en familie, der nærmede sig Kirken. Joshua løb ud for at hilse på dem og gav sin ven et knus. De kom alle sammen indenfor og så ud til rigtig at nyde åbent husarrangementet. De tog nogle brochurer og brugte lang tid på at lære nogle nye mennesker at kende. Det var dejligt at se troen hos den lille dreng og vide, at primarybørn også kan være missionærer.«¹¹

Det er mit vidnesbyrd, at når vi arbejder sammen, søger efter den ene, indbyder og følger op i tillid og med tro, så vil Frelseren smile til os, og hundredtusindvis af Guds børn vil finde et formål med og fred i livet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. Må Herren velsigne os alle i vore bestræbelser på at fremskynde arbejdet med frelse. Det beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 115:4.
2. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 206.
3. *Forkynd mit evangelium*, s. 1.
4. ApG 3:1-8; fremhævelse tilføjet.
5. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2013, s. 4.
6. Matt 9:37-38.
7. L&P 1:20.
8. L&P 88:81.
9. L&P 62:3.
10. L&P 84:61.
11. Personligt brev, 10. mar. 2014.

Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

»Frygt ej, for jeg er med dig«

Når vi udvikler større tro på og tillid til Herren, kan vi få adgang til hans magt til at velsigne og forløse os.

Få følelser kan sammenlignes med de ømme følelser, der opstår, når man bliver forælder. Der findes intet sødere end at modtage en dyrebar baby direkte fra himlen. En af mine brødre oplevede denne følelse på en særlig gribende måde. Hans første søn blev født for tidligt og vejede blot 1,3 kg. Hunter tilbragte de første to måneder af sit liv på neonatalafdelingen på sygehuset. De måneder var en dejlig tid for hele familien, da vi håbede og bad Herren om hans hjælp.

Lille Hunter var så afhængig. Han kæmpede med at tage den nødvendige vægt på, så han kunne overleve. Hans far rakte ofte sin kærlige, stærke hånd ud efter sønnens lille hånd for at opmuntre sit sårbare lille barn.

Og således er det for alle Guds børn. Vor Fader i himlen rækker ud til os alle med sin uendelige kærlighed. Han har magten over alt og ønsker at hjælpe os med at lære, udvikle os og vende tilbage til ham. Dette definerer vor Faders formål: »At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹

Når vi udvikler større tro på og tillid til Herren, kan vi få adgang til hans magt til at velsigne og forløse os.

Mormons Bog væver dette smukke emne om Herrens magt til at forløse hans børn gennem hele bogen. Nefi introducerer det i bogens første kapitel. I vers 20 står der: »Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse.«²

For mange år siden lærte jeg på en meget personlig måde de sandheder, der udtrykkes i dette vers. Jeg kom til at vide, hvor nær vor Fader i himlen virkelig er, og hvor meget han ønsker at hjælpe os.

En aften, hvor det var ved at blive mørkt, kørte jeg med mine børn i bilen, da jeg lagde mærke til en dreng, der gik på en øde vej. Da vi var kørt forbi ham, fik jeg den tilskyndelse, at jeg skulle køre tilbage og hjælpe ham. Men bekymret over, at det kunne skræmme ham, hvis en fremmed kørte ind ved siden af ham om aftenen, fortsatte jeg. Den stærke tilskyndelse kom igen med følgende ord: »Tag hen og hjælp den dreng!«

Jeg kørte tilbage og spurgte ham: »Har du brug for hjælp? Jeg fornemede, at jeg skulle hjælpe dig.«

Han vendte sig mod os og med tårer ned ad kinderne, sagde han: »Vil du? Jeg har bedt om, at nogen ville hjælpe mig.«

Hans bønner om hjælp blev besvaret med den inspiration, som kom til mig. Den oplevelse med at få så klar besked fra Ånden efterlod et uforglemmeligt indtryk, jeg stadig har i mit hjerte.

Og nu 25 år efter fik jeg for første gang igen kontakt med denne dreng for blot få måneder siden. Jeg opdagede, at den oplevelse ikke blot er min historie – det er også hans historie. Deric Nance er nu far med sin egen familie. Han har heller aldrig glemt denne oplevelse. Det har hjulpet os til at danne en grundvold af tro på, at Gud hører og besvarer vore bønner. Vi har begge brugt den til at undervise vore børn om, at Gud våger over os. Vi er ikke alene.

Den aften var Deric blevet i skolen til en aktivitet og var kommet for sent til den sidste bus. Som teenager var

han sikker på, at han kunne nå hjem, så han begyndte at gå.

Der var gået halvanden time, mens han gik på den øde vej. Med flere km hjem og uden andre huse i sigte var han bange. Fortvivlet gik han om bag en bunke grus, gik på sine knæ og bad vor himmelske Fader om hjælp. Blot nogle minutter senere gik Deric tilbage til vejen, og jeg stoppede for at give den hjælp, han havde bedt om.

Og nu mange år senere tænker Deric: »Herren var opmærksom på mig, en tynd, tankeløs dreng. Og på trods af alt andet, der skete i verden, var han opmærksom på min situation og elskede mig nok til at sende hjælp. Herren har besvaret mine bønner mange gange siden den øde vej. Hans svar er ikke altid øjeblikkelige og klare, men hans opmærksomhed over for mig er lige så tydelig i dag som den ensomme aften. Når livets sorte skygger breder sig over min verden, ved jeg, at han altid har en plan for, at jeg kommer trygt hjem igen.«

Som Deric udtrykte det, bliver ikke alle bønner besvaret så hurtigt. Men vor Fader kender os virkelig og hører vores hjertes bønner. Han opnår sine mirakler en bøn ad gangen, en person ad gangen.

Vi kan stole på, at han vil hjælpe os, ikke nødvendigvis på den måde, som vi ønsker, men på den måde, der bedst vil hjælpe os med at udvikle os. Det kan være svært at underkaste sig hans vilje, men det er afgørende for at blive som ham og finde den fred, han tilbyder os.

Vi kan komme til at føle, som C.S. Lewis beskrev det: »Jeg beder, fordi jeg ikke kan hjælpe mig selv ... Jeg beder, fordi behovet vælder op i mig hele tiden, når jeg er vågen, og når jeg sover. Det ændrer ikke Gud, det ændrer mig.«³

Der findes mange historier i skrifterne om dem, der satte deres lid til Herren og som blev hjulpet og udfriet af dem. Tænk på den unge David, der undslap døden ved den store Goliats hånd ved at stole på Herren. Tænk på Nefi, hvis bønner til Gud i tro udfriede ham fra de bånd, der bandt ham. Husk den unge Joseph Smith, der bønssomt søgte Herrens hjælp. Han blev udfriet fra mørkets kræfter og modtog et mirakuløst svar. Alle stod over for virkelige og svære udfordringer. Alle handlede i tro og satte deres lid til Herren. Alle fik hans hjælp. Og selv i dag ses Guds magt og kærlighed i hans børns liv.

Jeg har for nylig set det i troende helliges liv i Zimbabwe og Botswana. Ved et faste- og vidnesbyrds møde i en gren blev jeg ydmyg og inspireret af de mange vidnesbyrd – fra børnene, de unge og voksne. Alle kom med stærke udtryk for deres tro på Herren, Jesus Kristus. Omgivet af udfordringer og svære omstændigheder overlever de hver eneste dag ved

at sætte deres lid til Gud. De anerkender hans hånd i deres liv og udtrykte det ofte med sætningen: »Jeg er Gud så taknemlig.«

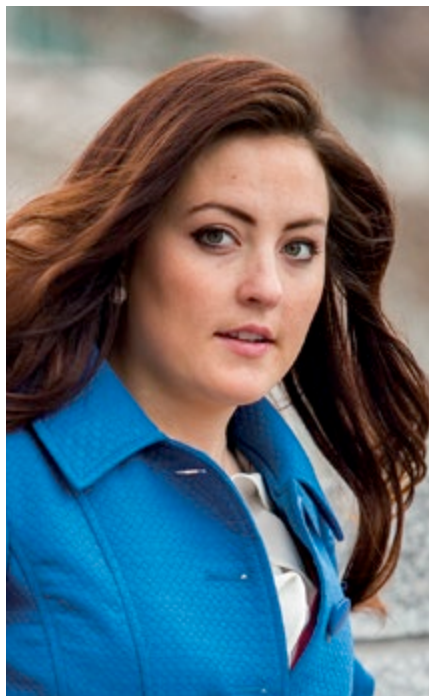
For nogle få år siden var en trofast familie et eksempel på den samme tillid til Herren for medlemmerne af vores menighed. Arn og Venita Gatrell levede et lykkeligt liv, da Arn blev diagnosticeret med en aggressiv kræftform. Prognosen var ikke god – han havde blot nogle få uger tilbage at leve i. Familien ønskede at være sammen en sidste gang. Så alle børnene samledes, nogle kom langt fra. De havde kun 48 værdifulde timer til at være sammen. Familien Gatrell udvalgte omhyggeligt det, der betød mest for dem – et familiebillede, en familiemiddag og en session i templet i Salt Lake City. Venita sagde: »Da vi gik ud af templets døre, var det den sidste gang, vi nogen sinde ville være sammen i dette liv.«

Men de gik med forsikringen om, at der er mere for dem end blot dette liv. De har håb i Guds løfter på grund af hellige tempelpagter. De kan være sammen for evigt.

De næste to måneder var fyldt med så mange velsignelser, at de ikke kan genfortælle. Arn og Venitas tro og tillid til Herren udviklede sig, hvilket ses i Venitas ord: »Jeg blev båret. Jeg lærte, at man kan føle fred i sorg. Jeg vidste, at Herren vågede over os. Hvis man stoler på Herren, kan man virkelig overvinde alle livets udfordringer.«

En af deres døtre tilføjede: »Vi så på vore forældre, og vi så deres eksempel. Vi så deres tro og hvordan de håndterede det. Jeg ville aldrig bede om denne prøvelse, men jeg ville heller aldrig bytte den. Vi var omringet af Guds kærlighed.«

Arns død var selvfølgelig ikke det resultat, som familie Gatrell havde håbet på. Men deres krise var ikke en troskrise. Jesu Kristi evangelium er ikke en tjekliste over det, der skal gøres, men det bor snarere i vores hjerte. Evangeliet »er ikke tyngde, det er vinger.«⁴ Det bærer os. Det bar

familien Gatrell. De følte fred midt i stormen. De holdt fast ved hinanden og templets pagter, som de havde indgået og bevaret. De udviklede sig i evnen til at stole på Herren og blev styrket af deres tro på Jesus Kristus og hans forsonende kraft.

Hvor som helst vi befinder os på disciplenes sti, hvad end vore bekymringer og udfordringer måtte være, er vi ikke alene. I er ikke glemt. Som Deric, de hellige i Afrika og familien Gatrell kan vi i vores nød vælge at række ud efter Guds hånd. Vi kan møde vore udfordringer med bøn og tillid til Herren. Og i den proces bliver vi mere som ham.

Herren taler til os alle: »Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrige hånd holder dig fast.«⁵

Jeg bærer mit ydmyge, men sikre vidnesbyrd om, at Gud vor Fader kender os personligt og rækker ud for at hjælpe os. Gennem hans elskede Søn, Jesus Kristus kan vi overvinde denne verdens udfordringer og komme trygt hjem. Må vi have tro på ham, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 1 Ne 1:20.
3. Udtalt af C.S. Lewis' karakter, som blev portrætteret i William Nicholson, *Shadowlands*, 1989, s. 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character*, 1923, s. 88.
5. Es 41:10.